

af Samvittighedsgrunde er gaaet over til det civile Statsarbejde. Naar Loven har virket paa en saa udmærket Maade, skal man ikke gennemføre saadanne Ændringer som dem; der er Tale om her, og som det ærede Medlem Hr. Niels Petersen for et Øjeblik siden motiverede.

Dermed være ikke sagt, at der ikke kan ske visse Ændringer i den Lov, vi fik i 1917. Saadanne Ændringer har jeg haft under Overvejelse, allerede før det ærede Medlem og hans Meningsfæller fremsatte deres Forslag. Jeg har nemlig ogsaa udefra faaet Henvendelser, og jeg har sagt til vedkommende — der mødte en Deputation allerede for nogle Maaneder siden —, at jeg fandt, at samtidig med den tekniske Revision af Hærordningen af 1922, som jeg agter at stille Forslag om, hvis jeg er Forsvarsminister til Efteraaret, vilde der være Grund til ogsaa at se den her omhandlede Lov efter, og jeg er tilbøjelig til at mene, at man kan gaa noget ned fra de 20 Maaneder, der i sin Tid blev fastsat i Loven efter Forslag af det ærede Medlem Hr. P. Munch.

Jeg er altsaa inde paa Overvejelser i Retning af at foreslaa Rigsdagen visse Ændringer i Systemet af 1917, men det er en given Sag, at de bliver ikke i den Grad vidtgaende Ændringer som de urimelige Ændringer, der her er stillet op fra radikal Side. Jeg skal ikke paa nuværende Tidspunkt udtale mig om, hvor meget man kan gaa ned fra de 20 Maaneder, men jeg agter, som sagt, at stille Forslag om Ændring af Loven, naar vi kommer til næste Rigsdags-samling.

Der er heller ingen Tvivl om, at en Gennemførelse af de her foreslaaede Ændringer i Virkeligheden vil betyde en Udvidelse af Værnepligten, thi hvis en hel Del — og derom er der ingen Tvivl, ifald Ændringerne vedtages — gaar over til civilt Statsarbejde, skal vi have saa mange flere andre ind, fordi der er fastsat i Hærloven, at saa og saa mange skal der til de enkelte Vaaben, og naar der altsaa paa Forhaand møder en Del, der anmoder om at faa det civile Statsarbejde i Stedet, maa vi have flere ind af de værnepligtige.

Jeg maa altsaa slutte, som jeg begyndte, med at udtale, at jeg bestemt maa gaa imod det foreliggende Lovforslag; jeg synes, det er meget ufornuftige og urimelige Ændringer, der foreslaas, og jeg vil da ogsaa se det, før jeg tror det, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen paa Socialdemokratiets Vegne kan give Tilslutning til det Forslag, der er stillet fra radikal Side.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Niels Petersen): Det forekommer mig, at der var en vis Modsætning mellem den højtærede Ministers første Udtalelser og dem, han senere kom med. Han begyndte med bestemt at fraraade det foreliggende Lovforslag, idet han betegnede den Nedsættelse i Tjenestetiden, som Forslaget gaar ud paa at indføre, som urimelig, men efter at han havde sagt dette, fremkom han til Slutning med en Udtalelse, som i nogen Grad maatte tilfredsstille mig, idet han sagde, at han selv var inde paa Overvejelser af at nedsætte den civile Tjenestetid, hvis jeg maa bruge det Udtryk. Men naar saaledes Ministeren selv erkender, at den Tjenestetid, man nu forlanger af dem, der af Samvittighedsgrunde vælger den civile Tjeneste, er for lang, og vil fremkomme med Forslag om at nedsætte den, saa forekommer det mig lidt besynderligt, at han samtidig siger, at det kan der slet ikke være Tale om.

Den højtærede Minister siger, at i 1917 enedes man fra alle Sider om Gennemførelsen af denne Lov. Det er rigtigt; vi, der havde Ønsker om at gaa videre, viste Resignation, fordi det gjaldt om at faa gennemført et Princip, at faa fastslaaet det Princip, at naar det stred mod en Mands Samvittighed at gøre Militærtjeneste, skulde han have Adgang til civil Tjeneste. Det var et betydningsfuldt Princip, der blev fastslaaet herigennem, og derfor gik vi med til at fastsætte Tjenestetiden til 20 Maaneder, selv om vi fra flere Sider mente, at denne Tjenestetid var urimelig lang. Men naar denne Ordning nu har virket i saa lang Tid, fra 1913 til 1927, forekommer det mig urimeligt stadig at fastholde denne Tjenestetid.

Den højtærede Minister talte om den ærlige Overbevisning. Ja, men naar det er vedkommendes ærlige Overbevisning og man erkender, at den skal tages til Følge, hvorfor skal man da ved Siden af straffe denne ærlige Overbevisning ved at sige: Ja, du skal ganske vist have Adgang til civil Tjeneste, men til Gengæld skal du gøre Tjeneste i meget længere Tid?

Den højtærede Minister siger, at man skal ikke lokke, og man skal ikke friste. Men naar man gør Vilkaarene lige — og vi foreslaar endda ikke at gøre dem fuldkommen lige, vi foreslaar at ordne det saaledes, at den civile Tjenestetid under alle Omstændigheder bliver rigelig saa lang som den sædvanlige militære —, saa kan jeg ikke forstaa, hvad det er for en Løkkelse eller Fristelse, der her finder Sted. Snarere kunde man sige, at under den nuværende